

Arrest

nr. 241 965 van 7 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2016 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader, de heer C.D. Op 5 september 2016 wordt deze verblijfsaanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 2 maart 2017 vernietigt de Raad bij arrest nr. 183 292 de bevelscomponent van de

bijlage 20 van 5 september 2016. Het op 3 oktober 2016 ingestelde beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 5 september 2016 werd verworpen.

1.2. Op 28 maart 2017 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader C.D. Op 25 september 2017 wordt deze tweede verblijfsaanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 16 november 2017 wordt verzoekster erkend als staatloze.

1.4. Op 13 juni 2018 verwerpt de Raad bij arrest nr. 205 258 het ingestelde beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 25 september 2017.

1.5. Op 20 juli 2018 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader C.D. Op 18 januari 2019 wordt ook deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 223 183 van 25 juni 2019 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 18 januari 2019 verworpen.

1.6. Op 25 november 2019 dient verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader C.D. Op 6 mei 2020 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2019 werd ingediend door:

Naam: C. (...)

Voorna(a)m(en): R. P. (...)

Nationaliteit: Statenloos

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats Damak

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar vader, C. , D.(...) (RR: (...)), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2'. beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene legde terug allerhande stukken voor waarmee zij het ten laste zijn van haar vader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moeten blijken ontoereikend zijn, zoals in eerdere weigeringsbeslissingen reeds werd aangehaald, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen

genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Het dossier bevat verder ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

De voorwaarden van art. 40ter, dat expliciet gebaseerd is op art. 40bis, §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

1. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet "van het ten laste zijn".

3. Verzoekster wil in eerste instantie opmerken dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom de door verzoekster neergelegde stukken ontoereikend zouden zijn. Dat verder geenszins verweerder op een afdoende manier motiveerde waarom met de stukken, waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon haar geld overmaakte om in haar onderhoud te voorzien en waaruit blijkt dat verzoekster in Nepal als een vreemdeling wordt beschouwd (die geen eigendom mag bezitten) waardoor zij dus ook niet is opgenomen in een Nepalees register voor inkomstenbelastingen, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

4. Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde stukken samen wat betreft haar ten laste zijn in haar land van herkomst en in België. Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoekster is immers zelf tewerkgesteld waardoor er niet kan aangenomen worden dat zij ten laste is van haar Belgische vader. Bijgevolg werden zowel de feitelijke

als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van deze andere beslissingen aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat deze zelf ook afdoende zijn gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in kennis werd gesteld van de beslissingen van 5 september 2016, 25 september 2017 en 18 januari 2019 (bijlagen 20). De beroepen tegen voormelde weigeringsbeslissingen werden respectievelijk bij arrest nr. 183 292 van 2 maart 2017, arrest nr. 205 258 van 13 juni 2018 en arrest nr. 223 183 van 25 juni 2019 verworpen. De Raad stelt verder vast dat in de voormelde bijlagen 20 reeds op uitvoerig gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat verzoekster niet afdoende had aangetoond dat zij “reeds in het land van herkomst” ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Verzoekster, die kennis had van de motieven van deze beslissingen, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor waarom voormelde bijlagen 20 niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. De motieven van de bijlagen 20 worden dus, door de expliciete verwijzing in de thans bestreden akte, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en is een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoekster op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Hieruit volgt dat een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is, moet aantonen "ten laste" te zijn van de Belgische referentiepersoon. De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar en moet dus aantonen "ten laste" te zijn van haar vader, in functie van wie zij de gezinshereniging vraagt. Verzoekster betwist niet dat zij ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg, om in aanmerking te komen voor een recht op verblijf in functie van haar Belgische vader in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van haar Belgische vader.

Verzoekster betoogt dat er niet afdoende werd gemotiveerd om welke redenen de door haar neergelegde stukken ontoereikend zouden zijn om aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische vader.

Verzoekster lijkt voorbij te gaan aan het determinerend motief in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster tewerkgesteld is in België zodat zij niet als ten laste van haar Belgische vader kan beschouwd worden. Verzoekster laat dit motief in haar verzoekschrift volledig onbesproken, zodat hier geen afbreuk aan wordt gedaan.

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat, in het kader van een vestigingsaanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan, het bewijs van diens eigen inkomsten aantoont dat hij niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De verwerende partij legt hiermee geen bijkomende voorwaarde op aan de verzoekende partij die niet bij wet zou zijn voorzien, maar geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. De vestigingswetgeving is er immers op gericht gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Nu blijkt dat verzoekster zelf tewerkgesteld is, en zij aldus over een inkomen beschikt, maakt verzoekster niet aannemelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon, zijnde haar Belgische vader, zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij ondanks haar tewerkstelling in België, ten laste van haar vader zou zijn.

Verzoekster gaat met haar kritiek volledig voorbij aan dit determinerend motief van de bestreden beslissing zodat dit overeind blijft en afdoende is om de bestreden beslissing te schragen. Kritiek gericht tegen een overtollige motivering kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij het verblijf van maar dan drie maanden geweigerd wordt.

Met haar uiteenzetting maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel. Dat, als gevolg van de verzoekster betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende vader, met wie zij sedert maart 2016 samenwoont in België, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken. Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij als staatloos werd erkend, waar haar Belgische vader woont, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, waar zij tewerkgesteld is en geïntegreerd is, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie, met betrekking tot de tewerkstelling en integratie en met betrekking tot het staatlozenstatuut van verzoekster.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, zodat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Er moet dus op afdoende wijze worden aangetoond dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

De Raad wijst erop dat verzoekster een verblijfsaanvraag indiende in functie van haar Belgische vader. Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij ‘ten laste’ is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische vader. Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip ‘ten laste’ verschilt in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (‘ten laste’ zijn).

In casu werd de verblijfsaanvraag geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat verzoekster “*voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds vanuit Nepal ten laste was van de referentiepersoon*”. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat deze vaststelling voldoende is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor verzoekster geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid tussen verzoekster en haar vader wordt immers niet aangetoond.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische vader, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar vader niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Verzoekster kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van verwerende partij die uit artikel 8 van het EVRM zou voortvloeien.

Voorts lijkt verzoekster er volledig aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij als gevolg van de bestreden beslissing wordt gescheiden van haar Belgische vader. Immers, enkel het verblijf werd geweigerd aan verzoekster maar er werd haar niet bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van haar vader. Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Derde Middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dat dit in casu niet is gebeurd !!!! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor. Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

2.3.2. Verzoekster kan niet nuttig verwijzen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de verwerende partij het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoekster te horen over haar ‘gezins- en economische situatie’, mist juridische en feitelijke grondslag. De verwerende partij was immers niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

Verzoekster acht de hoorplicht, als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden. Zowel het hoorrecht als Unierechtelijk algemeen beginsel als de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, hebben in wezen dezelfde inhoud (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.599). Deze houden in dat de betrokkene naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar

kan maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging nadat verzoekster daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten. De Raad stelt vast dat verzoekster in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, meermaals de kans werd geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekster kon alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en verschillende documenten heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag. Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de verwerende partij bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening heeft gehouden met alle door verzoekster voorgelegde bewijsstukken.

Waar verzoekster aanhaalt dat de verwerende partij vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht haar alsnog had moeten uitnodigen voor een verhoor, wijst de Raad erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoekster reeds de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster in haar uiteenzetting hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, zij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Zij beperkt zich immers tot een louter theoretisch betoog zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die zij had willen aanvoeren.

Verzoekster maakt geen schending van het hoorrecht en de hoorplicht aannemelijk, en evenmin van de rechten van verdediging.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC